

opusdei.org

Intervju i "Le Figaro" med Opus Deis prelat

Här följer i sin helhet intervjun med biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat, som genomfördes av Veronica Grousset och publicerades den 21 april 2006 i den franska tidskriften Figaro-Magazine.

2006-05-12

Vilken nytta har Kyrkan av den statut som personalprelatur som Opus Dei fick och som ända till nu

är unik? Kan Kyrkan på detta sätt vara bättre underättad om det civila samhällets utveckling i allmänhet och om katolikernas i synnerhet?

Det är sant att Opus Dei för tillfället är den enda personalprelaturen i ordets strikta bemärkelse. Men det finns i Kyrkan andra liknande institutioner, som är likvärdiga på det teologiska och rättsliga planet. Jag tänker på militärordinariaten eller på prelaturen "La mission de France" till exempel. Det handlar om institutioner, vars jurisdiktion inte endast bestäms på grund av territorium, därav adjektivet "personal".

Den nuvarande definitiva strukturen motsvarar exakt Opus Deis verklighet (1). När en organisations identitet är klart juridiskt definierad, är den utan tvekan lättare att vara andra till nytta, eftersom de vet vem

man är och varför man finns till. Det kan jämföras med ett klädesplagg: när det passar bra och är bekvämt, då är det det bästa för alla.

Prelaturens medlemmar lever således mitt i världen, på den plats där de befinner sig, vare sig det är universitetet, kontoret eller semesterstället. De försöker utföra sitt arbete på bästa sätt, var och en i sitt yrke. Medlemmarna kan vara advokater, läkare, konstnärer, arbetare, lantbrukare, musiker, militärer, lärare. Det finns en bok som en del anser har haft stort inflytande på ert lands religiösa historia: ”Frankrike, ett missionsområde”. Ja, så är det: varje yrkesmiljö är ett evangelisationsområde. Varje arbete är verkligen ett tillfälle att möta Gud, så som den helige Josemaría Escrivá hävdade sedan 1928. Arbetet är ett medel genom vilket vi kan lära oss att älska Gud och bättre förstå dem

som omger oss, ett tillfälle att medverka i skapelse- och frälsningsverket.

Men hur skulle Ni beskriva Opus Deis specifika bidrag till Kyrkans liv?

Opus Dei – som är gammalt som evangeliet och som evangeliet ständigt nytt, brukade den helige Josemaría säga – sprider för det första ett budskap: Gud vill att alla män och kvinnor skall älska Honom och skall älska sina medmänniskor. Det betyder en kallelse till helgelse och till apostolat i det vardagliga livet. Inte trots arbetet, utan genom arbetet, i en värld i vilken vi kan medverka med Gud, eftersom vi är skapade till hans avbild. Man kan säga att det handlar om ett kärleksäventyr. Dessutom erbjuder Opus Dei var och en hjälp så att han eller hon kan svara på den gudomliga kallelsen. Prelaturen

erbjuder undervisning i den kristna tron och möjlighet att få personlig andlig vägledning, som är på en gång krävande och anpassad till det vanliga livet. Hela detta levnadssätt, som är gudomligt och mänskligt på samma gång, grundar sig på tilltron till Guds kärleksfulla faderskap, på tron på den uppståndne Kristus och på den helige Andes verkan – idag, nu – i varje själ.

Opus Dei försöker utföra sitt uppdrag i Kyrkans mitt, som en del av Gudsfolket. Det är en slags skola för pågående utbildning som syftar att hjälpa ”människan på gatan” att möta Gud i sitt vardagsliv och dela glädjen i detta möte med sina kollegor, vänner och bekanta.

Genom sin stora satsning på skolor, universitet och utbildningscentra har Opus Dei på något sätt tagit över den roll som jesuiterna tidigare spelade när det

gällde just utbildning. Med en skillnad – att ungdomarna som Opus Dei utbildar har möjlighet att efteråt bli medlemmar. Vad svarar Ni dem som likställer detta med indoktrinering?

Inom Kyrkans famn finns det många olika karismer och de berikar varandra ömsesidigt till allas väl: präster och lekmän, stift, alla slags initiativ. Alla är nyttiga och kompletterar varandra. Det finns plats för alla, bara man respekterar varandra och varandras olika åsikter. De skolor ni nämnde växer upp lite överallt som svampar ur marken. Det är vanliga människor som tar initiativet till dem och som ansvarar för dem, ofta handlar det för övrigt om elevernas föräldrar som är de som har mest intresse i att ungdomen får en bra utbildning. Opus Dei satsar inte på detta utan respekterar vars och ens frihet att

agera som den anser bäst i
samhällslivet.

Varje person som är myndig har
möjlighet att bli medlem i Opus Dei.
Det räcker att man känner
sanhörighet av andliga, osjälviska
skäl och att man sedan fastställer att
det verkligen bidrar till ens
utveckling. Det är förstås nödvändigt
att personligen lära känna
organisationen, det går ju inte att
fatta ett sådant beslut bara genom
telepati. Ordet ”rekrytering” passar
bra när det gäller armén eller ett
företag, men inte i en kyrklig
organisation som Opus Dei. Opus
Deis målsättning, liksom Kyrkans, är
inte att hela tiden växa, utan att
förlänga Kristi närvaro i världen, att
tjäna själarna ända tills vår Herre
återvänder. Naturligtvis innebär
detta att sprida det kristna
budskapet, särskilt att visa på att Gud
kallar var och en att möta Honom i
vardagen. Opus Dei är förstås

apostoliskt, eftersom det är en del av Kyrkan och således går tillbaka till Kristi första lärjungar, som var "utsända". En Kyrka som inte missionerar är en död Kyrka. "Ve mig om jag inte förkunnar evangelium", sade redan aposteln Paulus (jfr. 1 Kor 9:16). Därför har först Andra Vatikankonciliet, sedan Paul VI i sin apostoliska förmaning *Evangelii nuntiandi* och slutligen Johannes Paulus II i encyklikan *Redemptoris missio* påmint om nödvändigheten av att de kristna åtar sig att förkunna evangelium. Jesus uppmanade tydligt alla som han mötte till det när han sade till dem: "Följ mig". Å andra sidan gavs ibland denna uppmaning förgäves, som fallet var med den unge mannen, men Kristus avstod trots allt inte från att be den unge mannen att följa honom (jfr. Luk 18:22). Aposteln Paulus lär ut att tron kommer genom förkunnelsen (jfr Rom 10:17), inte bara genom ett livs vittnesbörd, även om ett dylikt

vittnesbörd är en nödvändig förutsättning.

Opus Dei föreslår höga ideal i ett samhälle som i våra dagar inte längre är kristet och jag hoppas att prelaturen alltid kommer att fortsätta att göra det. Följaktligen krävs det ett minimum av upproriskt sinne, att man finner glädje i att vara självständig, men också den frikostighet som vi finner hos dem som längtar efter att få göra något för andra. I enlighet med Jesus talar därför Kyrkan till ungdomarna – och i hennes mitt Opus Dei, som är en mycket liten del av den. Det är snarare Kristus själv som talar till var och en. Att engagera sig i Opus Dei förutsätter naturligtvis att man under en längre tid, en mycket lång tid, lär känna varandra. Bara på så sätt kan man förverkliga ett initiativ som alltid är personligt och unikt, så som varje person är det i Guds ögon. Var och en besvarar det i frihet, men

det är omöjligt att svara om frågan inte har ställts. Att ställa frågan om ett livsprojekt ingår i den kristna kärlekens område: det handlar om att göra något med det egna livet, vara till nytta för medmänniskorna.

Varför bli så förvånade över det i en tidsålder som vår, då alla mänskliga organisationer ägnar sig åt medlemsvärvning, dessutom ofta på ett överdrivet och aggressivt sätt? Tänk på all marketing, PR-kampanjer, kampanjer för att göra människorna medvetna om vissa samhällsproblem, vare sig det gäller att rekrytera personer till vissa yrken, att få en viss andel av marknaden, att höja antalet prenumeranter på en tidskrift eller att få kunder att vara lojala, att avskräcka rökare eller att förmå människor att vara försiktiga i trafiken, för att inte nämna andra områden där man utsätts för regelrätt och betydligt mindre

oskyldig trakassering. Många människor – kanske på grund av missriktad ödmjukhet – skulle inte ens våga ställa sig frågan om att möta Gud i arbetet eller i sitt vardagliga liv, om inte någon ställer dem inför detta perspektiv. Kristus blev människa för allas skull, inte bara för några få ”invigda”. Det är ett budskap som vi inte får gömma undan!

Hur förklarar ni att Opus Dei lyckades förena mer än 300,000 trogna i Vatikanen för grundarens helgonförklaring trots att det inte finns mer än 85,000 medlemmar?

Räkna själv! Mindre än fyra personer för varje Opus Dei-medlem, det är inte någon strålande prestation.

Miljontals människor skulle ha velat vara med på denna stora fest om de hade haft tid och råd. De flesta som deltar i någon typ av utbildning hos Opus Dei har ingen institutionell

relation till prelaturen. Vi måste tänka på två saker: å ena sidan är grundarens budskap mycket tilltalande för dem som älskar ett rättskaffens liv, världen och människorna, dvs. ett fullt kristet engagemang utan utomordentliga handlingar, bortsett från kärleken, som är drivkraften, även för de minsta detaljerna. Det är möjligt! Å andra sidan finner vi den sympati som strålar ut från den helige Josemarías personlighet, hans glädje, hans mänskliga värme och enkelhet. Allt detta gör att många ber till honom och läser hans skrifter även om de inte haft någon som helst kontakt med Opus Dei.

De flesta som skriver kommentarer i ämnet har påpekat att Verket kommunicerar mera efter publiceringen av Da Vinci-koden för tre år sedan och denna intervju är också ett bevis på detta. Tycker ni som de att ju mera

man vet om saken, desto bättre går det för Verket?

Ja. Okunnighet är alltid till ondo och information är något bra.

Kommunikation är inte en lek och den tål inte att man handlar amatörmässigt. Med tiden lär man sig att kommunicera bättre och också att förstå sig själv bättre. Det är nödvändigt att ha tålamod även när det gäller detta.

Hur autonoma föreningarna som administreras av Opus Dei-medlemmar än må vara, borde det vara enkelt i detta informationsteknologiska tidevarv att göra upp en lista och räkna ut hur stora fonder man äger? Varför gör man det inte? Är det för att inte underblåsa idén folk gör sig att Opus Dei är fruktansvärt rikt? Eller tvärtom, för att det är bättre att låta folket tro det?

Det viktiga är det fria och ansvarsfulla initiativet på gräsrotsnivå. Vilka är de där föreningarna som administreras av prelaturens medlemmar? Jag känner inte till dem, förstås, och inte mina medarbetare heller. Själva begreppet är för mig obegripligt, det är en chimär. Låt oss anta att det vore möjligt att göra en sådan beräkning som ni talar om, då skulle vi få en heterogen inventarielista. Hur många fioler och fotbollar blir det om man adderar ett äpple och två stolar? Vilka är de föreningar som styrs av alla dem som bor på gator som heter Republikgatan eller av dem som har gröna ögon och spelar tennis varje vecka? Vilken vikt har de sammanlagt? I den helige Josemarías tankevärld måste varje initiativ vara balanserat ur ekonomisk synvinkel, med hjälp av vänföreningar och regelbundna bidragsgivare om så skulle behövas. Men Opus Dei lägger sig inte i och vill

inte lägga sig i, framför allt på grund av en sund självständighetsprincip och av respekt för var och ens befogenheter. Skomakare bli vid din läst! säger ju ordspråket.

Opus Dei föddes i Spanien för mindre än 80 år sedan och finns nu i alla världsdelar och i nästan alla länder (2). I vilka länder anser ni att dess närvaro kan vara mest till nytta för det evangeliseringsuppdrag som det har fått anförtrott? Varför?

Nyttosynpunkten får en annan mening när man inte inskränker sig till tekniska kriterier. Fruktheten kommer från Gud. Psaltarpsalmen 127 säger att om inte Herren bygger huset är arbetarnas möda förgäves. Namnet "Opus Dei" betyder "Guds verk". Jag tycker att Opus Dei är till nytta på de platser där det lyckas fullfölja sitt uppdrag. Min uppgift är just att se till att det blir så och jag

försöker göra mitt bästa. Jag syftar på bönens primat, på helgelsen av arbetet och av vardagslivets vanliga sysslor, dvs. på hela livet, uppfattat som ett offer vi frambär till Gud och som en tjänst vi gör åt vår nästa. Jag syftar på evangeliseringen som följer av en äkta vänskap, från person till person. Hjärtat talar till hjärtat, brukade kardinal Newman gärna säga: hela människan, förnuftet, känslorna och viljan. Opus Dei är till nytta när det, som en del av Kyrkan, hjälper någon att återfå den inre friden genom Guds förlåtelse, genom en harmonisk personlighetsutveckling, genom att acceptera sig själv. Kortfattat, när det får människorna att uppleva att Jesus går förbi oss och ger våra liv mening. Då förstår vi varför Josemaría Escrivá kunde säga att himlens lycksalighet tillhör dem som lär sig att vara lyckliga här på jorden. Med sin beskärda del av lidande,

förstås, för lidandet är oundvikligt, men ändå lyckliga, verkligt lyckliga.

(1) Opus Deis juridiska reglering har under en lång tid varit problematisk, eftersom det enligt den katolska kyrkans rättsordning inte var möjligt för lekmän att vara "fullvärdiga medlemmar" (i samma utsträckning som klerker) i en av Kyrkans institutioner. Denna svårighet kunde delvis övervinnas genom statuten som "sekulärinstitut" som man fick år 1950. Men Verkets grundare, Josemaría Escrivá de Balaguer, ansåg detta vara mycket otillfredsställande... om inte annat därför att den innebar att Opus De lydde under biskoparna i de olika stiftet. Det var hans efterträdare, biskop Álvaro del Portillo, som slutligen av Johannes Paulus II fick den dubbla statuten som "personalprelatur" (som Andra Vatikankonciliet hade skapat) och "universellt stift", en statut som

biskop Echevarría kallar för en ”dräkt” som passar ”som handen i handsken”.

(2) De officiella siffrorna (utan att räkna antalet medarbetare) är: 1 800 medlemmar i Afrika, 4 800 i Asien och Oceanien (med ett stort antal medlemmar i Japan), 20 400 i Nord- och Sydamerika och 49 000 i Europa (med 35 000 bara i Spanien, Opus Deis ursprungsland).

Verónica Grousset, 21 april 2006
(Figaro Magazine)

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/intervju-i-le-figaro-med-opus-deis-prelat/> (2026-04-11)